

2011 m.
Gegužės 1 d.
Nr. 5 (24)

VERSMĖ

Ariogalos parapijos laikraštis
Išaina mėnesio pirmą sekmadienį
Kaina 1 Lt.

Sveikiname

*visas esamas ir būsimas mamas su Motinos diena.
Geros sveikatos, kantrybės, džiaugsmo ir meilės.*

Redakcija

Motina

Kun. Gintautas Jankauskas
Ariogalos parapijos klebonas

Daugelis pasaulio tautų XX amžiaus ketvirtįje Motinai ir Motinystei pagerbti įsivedė specialią šventę – Motinos dieną. Trečiajame dešimtmetyje ji imta švęsti ir Lietuvoje. Motinos diena švenčiama pirmąjį gegužės sekmadienį. Tikrai žinoma, kad motinos teisė buvo įtvirtinta 1529 metais Lietuvos Statute.

Motinos kultas Lietuvoje, kaip ir kituose kraštuose, senas. Motinos vardas visur ir visada buvo laikomas garbingesniu už moters. Pagarbos motinai pradmenų buvo Žemynos, senovinės žemės ir vaisingumo deivės, įsamenintos moters gimdytojos ir maitintojos pavidalu, įvaizdyje. Motina dažnai, ypač dainose, lyginama su saule – „Skaisti saulė ant dangaus, tai yra mano motulė...“. Ji, kaip ir žemė, – maitintoja, kaip ir saulė, – šilumos teikėja. Skiriasi tik tuo, kad motinos širdies šiluma jaučiama visą gyvenimą.

Ši diena – šeimos židinio saugotojos, vaikų auklėtojos, pirmosios darbštumo, kalbos, gerumo mokytojos, papročių bei tradicijų kūrėjos diena. Tai didelės atsakomybės diena – juk nuo motinos ir vaikų ryšio priklauso žmogaus, visuomenės, tautos socialinis brandumas, dažnai ir ateitis. Tebūnie Motinos diena gražiausia ir prasmingiausia šeimos, kur prasideda mūsų dvasingumo šaknys, šventė. Tebūnie tai visų motinų lygybės diena. Tebūnie tai dėkingumo, pagarbos, meilės ugdymo diena. Motinos diena – gerumo ir atsakomybės diena, tai šeimos židinio šventė. Tikrai prasminga bus, kai motinai pagarbą jausime ne vieną, o visas metų dienas, visą gyvenimą.

Ryšys tarp mamos ir vaiko yra stipriausias gamtoje. Motinos meilė – besąlygiška, jos nereikia išsikovoti, užsitarnauti. Ji yra, ji tiesiog egzistuoja. Mes, vaikai, dažnai nemokam parodyti, kokios mamos, motinos, mamytės ar motulės mums brangios, dažniausiai su amžiumi vis tolsta ir einam savais keliais, kuriam gyvenimus atskirai ir tik vėliau, kai jau patys turim savus vaikus, suprantame, kaip jos mus mylėjo. Mylėkime mamas ir pasakykim, kokios jos mums brangios, kad vėliau nesigailėtume. Šiandien gražiausiais žiedais, kruopščiai sudėliotais meiliausiais žodžiais, nuoširdžia malda pagerbkime gyvas ir mirusias mamytės, dėkokime Dievui už jų meilę ir šilumą.

GLOBOK MANO KELIĄ, MARIJA

Sofija Norkuvienė
mokytoja

O Marija, Motina šventoji,
Balsu ištarti vardą šį nedrįsta lūpos,
Tik giesmėje, tik maldoje,
Tik prieš paveikslą Tavo klūpant.

Dėkoju Tau likimo mano Karaliene,
Kad gelbėjai mane pavirtusią medžiu...
Kad vėl tęsiu kelionę kuklią ir kasdienę,
OSANA, giedamą pasauly Tau, girdžiu.

Priimk mano gyvenimą, jo vienišas dienas
Ir pastangas gyvent šviesiau,
Nebūti nė dienos be Tavo vardo.
Marija, globoki, veski mane tiek,
Kiek numatysi esant verta...

„MOJAVOS“ DAR GYVOS

Pasakoja Bronislava Kožukienė
Paaluonio kaimas

Seniau kaimuose, atokesniuose nuo bažnyčios, kieno tai namuose buvo paruošiamas altorėlis ir susirinkę kaimynai gegužės mėnesio vakarais meldavosi Švč. M. Marijai. Dabar tai jau mažiau praktikuojama. Bet ...

„Taip vadinamas „mojavos“ ruošiu jau virš penkiolikos metų. Turiu gerą kaimynę Eleną Kasiulienę, kuri padeda man parėdyti altorėlį. Mums padeda ir jos anūkai. Ant sienos pakabiname baltą lininę drobulę, ant jos Marijos paveikslą, Jėzaus Kristaus kančios paveikslą, kuris, beje apšviečiamas lempučių, pastatome staliuką, ant jo kryželį, uždegame žvakutes ir viską papuošiamė gėlėmis. Ir štai vakarais po darbų susirenka čia nemažai kaimo gyventojų ir meldžiamės, giedame Švč. M. Marijos litaniją, o ir kitas giesmes. Gražiai gieda Agnė, Neringa ir Eglė Švedaitės. Jos dažniausiai ateina savaitgaliais, nes kitomis dienomis užimtos mokslais, studijomis. Tiesa Agnė ateina kiekvieną vakarą, nes mokosi čia vietoje. Kai šių mergaičių nėra, gieda Elena Kasiulienė, Grasilda Pilipauskienė, Janina Teresienė ir aš pati. Į mūsų pasimeldimus aktyviai lankosi gan toliau nuo kaimo gyvenantis Solokovas su žmona Verute. Tarp kitko Solokovas sukūrė ir pagamino kryžių, stovintį šalia žemaičių plento prie įvažiavimo link Leščių bažnyčios.

Galiu pasidžiaugti, kad šiai mano iniciatyvai ruošti „mojavos“ pritaria ir palaiko mano du sūnūs su šeimomis – žmonomis, trimis anūkais, viena anūke ir trimis proanūkiais. O paskutinę pasimeldimų dieną susinešame visi kas ką išsikėpę ar išvirę, kokią girą pagaminę, viskuo vaišinamės ir aptariame gražiai ir tikrai dvasingai praleistus gegužės mėnesio vakarus. O mūsų gyvenime tai labai daug reiškia.

Užrašė Antanas Kišonas

ISĖJUSIAI

Antanas Kišonas

Nežinau kiek metų, kiek dienų,
kai išėjai. Aukštybėj gyvenė.
Bet pareini rūke nakties sapnų,
O į mintis ir dieną pareini.

Ir būni kasdienybėje šalia.
Net tylų balsą, rodos, išgirstu.
Į šventą šviesą tunelio gale
Vilties netekusius vedi mus tu.

Ateinam... Mažas kauburėlis.
Ateinam ... kai širdy labai gūdu,
Kad išsipasakoti savo gėlą,
Nuplauti ašarom žaizdas skriaudų.

Bet tu tyli iš kapo nepakilus.
Nors taip esi arti. Visai šalia.
Iš praeities tik pasigirsta žingsniai tylūs
Tu išlikai gera. Su balta skarele.

Veide su šypsena. Ir su šilta ranka.
Vis pasiruošus nuramint, padėti.
Per tolius iš aukštai sakai kažką-
Nereikia smerkt ir teist skubėti.

O mes tau atnešam tik savo širdį
Maldos žodžius. Ir padėkai gėles.
Tegul tas mažas kauburėlis girdi,
Tegul tave ir mus įsai suves.

KIEK KAINUOJA PAKILTI IŠ DUGNO?

Rita

Gavėnios metu teko lankytis giminės užsakytose Šv. Mišiose kaimyninėje parapijoje. Tai, ką jose išgyvenau, paskatino pasidalinti.

Iš Kauno svečias kunigas Tomas (jėzuitas vienuolis) atsivežė tris pašnekovus: „Gerumo namų“ direktorių Vladą (53 m.), Česlovą (34 m.) ir ukrainietę Galiną. Visi jie yra iš tų pačių „Gerumo namų“.

Šiuose namuose gyvena 14 reabilitaciją ar šiaip iš gyvenimo paramą gaunantys varguoliai, jaunos mamos su mažiausiais vaikučiais.

Štai ką jie mums papasakojo. Česlovas 18 metų vartojo narkotikus ir buvo atsidūręs gyvenimo dugne. Kai jėzuitų vienuoliai parodė kelią į Dievo malonę, jau apie pusantrų metų gyvena dvasingą ir blaivų gyvenimą šiuose namuose. Vladas net 30 metų praleido įkalinimo įstaigose, gėrė, smurtavo, vogė. Dabar – „Gailėstingumo namų“ direktorius, sukūrė bažnytinę santuoką ir abu su žmona Genute darbuojasi kitų išgelbėjimo misijoje. Galina iš Ukrainos dirba misionierės darbu, nes tokie centrai įkurti Ukrainoje, Lietuvoje ir Latvijoje.

„Gerumo namai“ verčiasi iš suaukotų pinigų, valstybės paramos negauna. Gana gausiai tikintieji aukojo šiai labdarai, nes ten duonelės ir šilumos laukia keliolika vaikučių: ir trijų, ir keturių, ir penkių-septynių metų...ir jų mamos be namų, be artimųjų.

Visi gyventojai daug dėmesio skiria savo dvasingumo stiprinimui, skaito šv. Raštą, dalyvauja šv. Mišiose, rūpinasi vieni kitais.

Direktorius Vladas pabaigoje iškėlė klausimą: „Kas mes būtume šiandien, jeigu ne ši dvasinga pagalba, tikėjimas ir pasitikėjimas kiekvienu paslydusiu gyvenimo kelyje?“

Šis dvasinis prisikėlimas įmanomas asmens didžiausiomis valios pastangomis, bet už viską svarbesnė – brolių vienuolių dvasinė parama, bei visų gyventojų bendromis pastangomis, tikėjimu ir pasitikėjimu.

LIETUVIAI IR LIETUVA UŽSIENIEČIŲ AKIMIS

Iš atsiliepinimų užrašė Elena

Atvykstantieji užsieniečiai labai žavisi turtinga mūsų istorija, sostine Vilniumi, kultūros turiningumu, polinkiu į įvairių meno raišką: muziką, dainavimą, tradicinį folklorą.

Imponuoja unikalus architektūros paveldas, barokinės bažnyčios tebežavi iki šiol. Stebina, kad Lietuva sugebėjo įveikti tiek tragiškų, istorinių laikotarpių ir taip atsilaikė – čia esama stipraus nacionalinio identiteto, pajėgumo prisiderinti prie visų suvaržymų, lietuvių didžiulio troškimo ir valios gyventi, suteikiančių šaliai stiprybės. Lietuviai tikrai turi daug kuo didžiulis, pergyvenę sunkius istorijos vingius. Šalis, turinti velnių muziejų, negali būti bloga.

Tiesa žmonės atrodo perdėtai susirūpinę, šiek tiek pikti, nepatenkinti gyvenimu ir netikintys ateitimi. Tačiau Lietuviai turi teisę būti pikti, nes trūksta socialinio ir finansinio saugumo. Kartais lietuviai pernelyg nuvertina save, neįvertina visų savo galimybių, bijo išbandyti naujas veiklos sritis. Lietuviai gali didžiulis gražiausiomis Europoje merginomis. Kad Lietuvoje daug gražios erdvės ir mažai gyventojų, tai suteikia įvairiapusių galimybių; kasdieninis valstybės organizavimas yra gan geras, nes per keletą dienų galima sutvarkyti tam tikrus reikalus. Lietuviai pagrįstai turi didžiulis gražia gamta, modernia valstybe, kurioje gali gyventi užsieniečiai ir įsilieti į daugiakultūrinę veiklą.

Džiugina pastebėjimai, kad lietuviai yra santūrūs, bet ne šalti, deramai tausoja savo gražią gamtą, unikalią architektūrą, ramiai gyvena savo gyvenimą, neužkraudami savo problemų kitiems.

Tai žinodami visada galime patobulinti ne tik savo įvaizdį, bet ir patys judėti link optimizmo ir dvasinio pasididžiavimo savimi bei Lietuva.

Redakcijos prierašas:

Kyla klausimas – jeigu svetimi moka įvertinti mūsų šalį ir mus pačius, kodėl mes nesugebame savo gyvenimus paversti tikrai gražiais ir saugiais, užuot ėję melo, papirkinėjimo, prisitaikymo, cinizmo bei negerbimo nei įstatymų, nei žmonių nuomonių.

Jūsų žiniai: 1 d. - Motinos diena
- Atvelykis
- Jonas Paulius II - palaimintasis

8 d. - Šv. Stanislovas
25 d. - Sutvirtinimo sakramentas

Laikraštėlių leidžia: Spaudos grupė. Redaktorius: Antanas Kišonas, tel. : 8 428 59144, 8 616 2437